RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 68.831/1
van 11 maart 2021

over

een voorontwerp van wet ‘tot operationalisering van de procedure voor de uitvoering van vrijheidsstraffen van drie jaar of minder’

CONSEIL D’ÉTAT
section de législation

avis 68.831/1
du 11 mars 2021

sur

un avant-projet de loi ‘portant opérationnalisation de la procédure d’exécution des peines privatives de liberté de trois ans ou moins’

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

Op 8 februari 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Justitie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet 'tot operationalisering van de procedure voor de uitvoering van vrijheidsstraffen van drie jaar of minder'.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 4 maart 2021. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Bert THYS en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Wouter PAS, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 11 maart 2021.

*

Le 8 février 2021, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre de la Justice à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi 'portant opérationnalisation de la procédure d'exécution des peines privatives de liberté de trois ans ou moins'.

L'avant-projet a été examiné par la première chambre le 4 mars 2021. La chambre était composée de Marnix VAN DAMME, président de chambre, Bert THYS et Wouter PAS, conseillers d'État, Michel TISON et Johan PUT, assesseurs, et Wim GEURTS, greffier.

Le rapport a été présenté par Tim CORTHAUT, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Wouter PAS, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 11 mars 2021.

*

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van wet strekt ertoe de wet van 17 mei 2006 'betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten' te wijzigen. Beoogd wordt een aantal aanpassingen door te voeren in de procedure tot toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten door de strafuitvoeringsrechter aan veroordeelden tot straffen van drie jaar of minder.

Dit gebeurt in de eerste plaats door een aantal wijzigingen aan te brengen in de wet van 17 mei 2006. Daarnaast worden een aantal – nog niet in werking getreden – bepalingen uit de wet van 5 mei 2019 'tot wijziging van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten tot aanpassing van de procedure voor de strafuitvoeringsrechter voor de vrijheidsstraffen van drie jaar of minder' opgeheven. Deze bepalingen wijzigen bepalingen uit de wet van 17 mei 2006 die door het voorontwerp op een andersluidende wijze worden gewijzigd. In de wet van 5 mei 2019 wordt ten slotte de overgangsregeling, die bepaalt op welke veroordeelden de wijzigende bepalingen van de wet van 5 mei 2019 van toepassing zijn, aangepast.

Het voorontwerp treedt in werking op een datum te bepalen door de Koning, en ten laatste op 1 december 2021. Die datum stemt overeen met de nieuwe datum voor de inwerkingtreding van de wet van 5 mei 2019, die bij spoedwet – waarover de Raad van State recent advies gaf[1] – (opnieuw[2]) zal worden uitgesteld. De opheffing van de overbodig geworden bepalingen van de wet van 5 mei 2019 gebeurt op de datum van de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad*.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

2. Het ontworpen artikel 23, § 2, eerste lid, van de wet van 17 mei 2006 leest na de aanpassingen bij artikel 2 van het ontwerp als volgt: "Vier maanden voordat de veroordeelde zich in de bij § 1, eerste lid bepaalde tijdsvoorwaarde bevindt, licht de directeur hem schriftelijk in over de mogelijkheid tot het aanvragen van een beperkte detentie of een elektronisch toezicht".

Die bepaling kan door de directeur niet worden nageleefd voor personen die zich op het ogenblik dat ze zich aanbieden in de gevangenis al in die tijdsvoorwaarden bevinden, of zich daarin zullen bevinden in minder dan vier maanden tijd, zoals bv. voor iemand met een straf van 18 maanden. De bepaling lijkt dan ook te moeten worden aangevuld met een bepaling die

[1] Adv.RvS 68.826/1 van 15 februari 2021 over een voorontwerp van wet 'tot uitstel van de inwerkingtreding van de bepalingen inzake de externe rechtspositie van veroordeelden tot een vrijheidsstraf voor de vrijheidsstraffen van drie jaar of minder'. Dat wetsontwerp werd op 23 februari 2021 ingediend bij de Kamer, *Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 1796/1.

[2] De wet van 5 mei 2019 had uiterlijk op 1 oktober 2020 in werking moeten treden, maar die inwerkingtreding is al eens uitgesteld tot 1 april 2021 bij wet van 31 juli 2020.

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

vereist dat iemand die zich al op minder dan vier maanden van het vervullen van die tijdsvoorwaarde bevindt op het moment dat hij wordt ingeschreven, meteen van de mogelijkheden om beperkte detentie of elektronisch toezicht aan te vragen op de hoogte wordt gesteld, waarbij dan bovendien ook het best meteen wordt gewezen op de bijzondere regels voor het geval van een aanvraag vanuit vrijheid in het ontworpen artikel 29, § 2/1, van de wet van 17 mei 2006.

De gemachtigde verklaart in dit verband het volgende:

"De hypothese dat een veroordeelde zich van bij de aanvang van zijn strafuitvoering of binnen een tijdsspanne van minder dan 4 maanden in de tijdsvoorwaarden bevindt voor elektronisch toezicht/beperkte detentie is inderdaad mogelijk, ook reeds vandaag (bv. door een verrekening van een ondergane voorhechtenis). Deze hypothese kan zich trouwens bijvoorbeeld ook voordoen in het kader van penitentiair verlof (artikel 8).

De interpretatie is inderdaad juist dat de directeur in die gevallen de veroordeelde onmiddellijk in kennis stelt van de mogelijkheid de modaliteit aan te vragen. Hiervoor moet echter de wet niet worden gewijzigd. Artikel 23 is immers een algemeen artikel, van toepassing op zowel straffen van drie jaar of minder als op straffen van meer dan drie jaar. De wetgever heeft deze wat de tijdsvoorwaarden en de daaraan gekoppelde kennisgevingsplicht duidelijk gelijk gesteld: 6 maanden voor de toelaatbaarheidsdatum van de voorwaardelijke invrijheidsstelling heeft de veroordeelde het recht om een schriftelijk verzoek elektronisch toezicht of beperkte detentie in te dienen (§ 1) en vier maanden voordien wordt hij over die mogelijkheid ingelicht (§ 2).

In de hypotheses dat deze inlichting op vier maanden niet (meer) mogelijk is, wordt deze bepaling in de praktijk nu al zo geïnterpreteerd dat de kennisgevingsplicht van de directeur in die gevallen onverkort blijft gelden en hij de inlichtingen in dit geval onmiddellijk verstrekt. Die kennisgevingsplicht geldt ook voor de (nieuwe) hypothese van zelfaanbod waar bij de kennisgeving er wordt aan toegevoegd dat hij dit verzoek onmiddellijk kan indienen op de griffie van de gevangenis (zoals blijkt uit artikel 29, § 2/1 van het voorontwerp)."

Het feit dat er zich *praeter legem* een gelijkaardige praktijk heeft gevormd, neemt niet weg dat het wettelijk kader zelf een hiaat vertoont. Dat wordt dan ook het best weggewerkt, zodat aan de feitelijke praktijk een wettelijke basis wordt gegeven. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, wordt een gelijkaardige bepaling ook het best toegevoegd aan artikel 8 van de wet van 17 mei 2006.

Artikel 3

3. In het ontworpen artikel 29, § 2/1, tweede lid, van de wet van 17 mei 2006 moet in de Nederlandse tekst het woord "dat" worden vervangen door "die".

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

Artikel 12

4.1. Artikel 12 van het voorontwerp wijzigt de overgangsbepaling in artikel 25 van de wet van 5 mei 2019. Ook na de ontworpen wijziging blijft de tekst van dit artikel 25 onnauwkeurig. Artikel 25, eerste lid, van de wet van 5 mei 2019 verwijst immers nog steeds naar "de bepalingen van deze wet". Die bepalingen zijn evenwel wijzigingsbepalingen die meteen uitwerking hebben bij de inwerkingtreding ervan, en dus niet kunnen worden toegepast. Bijgevolg zouden die woorden vervangen moeten worden door de woorden "de bepalingen van de wet van 17 mei 2006 zoals gewijzigd door deze wet". Hetzelfde geldt voor het tweede en derde lid van die bepaling.

4.2. De gemachtigde zegt daarover het volgende:

> "De wetgever had in 2006 geen overgangsregeling voorzien voor de strafuitvoering van de straffen van 3 jaar of minder. Omwille van voorzienbaarheid en rechtszekerheid voorzag de wetgever in 2019 een overgangsregeling voor de straffen van drie jaar of minder, aangezien de actuele regeling van de uitvoering van deze straffen wordt behels[d] door ministeriële omzendbrieven. De regeling daarvan is moeilijk af te lijnen met de regeling die door de wet van 5 mei 2019 werd voorgesteld (DOC 3527/001, pagina 7 – 8). Bij wege van amendement werd deze regeling nog verder aangepast (amendement 14, DOC 3527/003).
>
> De redenering dat de overgangsbepaling betrekking moet hebben op de artikelen van de wet van 17 mei 2006 en niet enkel op de wijzigingen doorgevoerd door de wet van 5 mei 2019 kan in deze worden gevolgd. Wij stellen ons de vraag of deze redenering dan ook niet geldt voor het tweede en het derde lid van artikel 25.
>
> Hierbij aansluitend stellen we ons tevens de vraag welke formulering het meest aangewezen is om te voldoen aan wat wordt beoogd, namelijk een overgangsregeling voorzien voor alle relevante bepalingen van de wet van 17 mei 2006 die betrekking hebben op de uitvoering van de straffen van drie jaar of minder (zoals gewijzigd in het verleden en door het voorliggend voorontwerp). Wordt dergelijke overgangsbepaling uiteindelijk niet beter opgenomen in het huidige voorontwerp (in welk geval artikel 25 van de wet van 5 mei 2019 moet worden opgeheven)?
>
> Het nieuw in te voegen artikel in het voorontwerp zou dan als volgt kunnen luiden (…):
>
> De bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten omtrent de door de strafuitvoeringsrechter toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteiten bepaald in titel V, laatstelijk gewijzigd door deze wet, zijn van toepassing op veroordeelden die uitsluitend een vonnis of arrest uitvoeren voor vrijheidsbenemende straffen van 3 jaar of minder, uitgesproken na de inwerkingtreding van deze wet, voor zover deze in kracht van gewijsde zijn getreden, tenzij de veroordeelde schriftelijk verzoekt om toch toepassing te maken van de voormelde bepalingen.
>
> Ingeval een veroordeelde overeenkomstig het eerste lid, het voorwerp uitmaakt van de toepassing van de voormelde bepalingen en er ten aanzien van hem nadien een straf in uitvoering komt die werd uitgesproken voor de inwerkingtreding van deze wet, voor zover deze in kracht van gewijsde is getreden, blijven de voormelde bepalingen van toepassing.

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

In afwijking van het eerste en tweede lid zijn de voormelde bepalingen onmiddellijk van toepassing op de veroordeelde die het voorwerp uitmaakt van één of meer veroordelingen tot een vrijheidsstraf waarvan het totaal uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt voor zover er aan één van de veroordelingen een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank verbonden is. Het elektronisch toezicht dat de veroordeelde toegekend werd vóór het moment van inwerkingtreding van deze wet, wordt verder opgevolgd overeenkomstig de voormelde bepalingen."

4.3. Met dit tekstvoorstel kan worden ingestemd.

De corresponderende opheffing van artikel 25 van de wet van 5 mei 2019 heeft bovendien als nuttig gevolg dat die bepaling niet langer onbedoeld interfereert met die bepalingen van de wet van 5 mei 2019 die geen betrekking hadden op straffen tot drie jaar, en die het huidige voorontwerp ongemoeid laat. Ook dat waren immers "bepalingen van deze wet", zodat de ongelukkige redactie van artikel 25 ook die bepalingen slechts van toepassing maakte "op veroordeelden die uitsluitend veroordelingen tot vrijheidsbenemende straffen van drie jaar of minder die in kracht van gewijsde zijn getreden na de inwerkingtreding van deze bepalingen in uitvoering hebben".

*

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

PORTÉE DE L'AVANT-PROJET

1. L'avant-projet de loi soumis pour avis a pour objet de modifier la loi du 17 mai 2006 'relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine'. L'objectif est d'opérer un certain nombre d'adaptations dans la procédure d'octroi de modalités d'exécution de la peine par le juge de l'application des peines aux condamnés à des peines de trois ans ou moins.

Ces adaptations sont d'abord réalisées en apportant un certain nombre de modifications à la loi du 17 mai 2006. Par ailleurs, l'avant-projet abroge certaines dispositions qui ne sont pas encore entrées en vigueur de la loi du 5 mai 2019 'modifiant la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine en vue d'adapter la procédure devant le juge de l'application des peines en ce qui concerne les peines privatives de liberté de trois ans ou moins'. Ces dispositions modifient des dispositions de la loi du 17 mai 2006 que l'avant-projet modifie dans un sens différent. Enfin, l'avant-projet adapte le régime transitoire de la loi du 5 mai 2019, qui détermine à quelles personnes condamnées s'appliquent les dispositions modificatives de cette loi.

L'avant-projet entre en vigueur à la date fixée par le Roi, et au plus tard le 1er décembre 2021. Cette date correspond à la nouvelle date d'entrée en vigueur de la loi du 5 mai 2019, qui sera (à nouveau [1]) reportée par une loi votée en urgence, sur laquelle le Conseil d'État a récemment donné un avis [2]. L'abrogation des dispositions devenues superflues de la loi du 5 mai 2019 est fixée à la date de la publication de la loi au *Moniteur belge*.

EXAMEN DU TEXTE

Article 2

2. Après les adaptations apportées par l'article 2 du projet, l'article 23, § 2, alinéa 1er, en projet, de la loi du 17 mai 2006 s'énonce comme suit : « Quatre mois avant que le condamné ne se trouve dans les conditions de temps visées au § 1er, alinéa premier (lire : 1er), le directeur l'informe par écrit de la possibilité de demander une détention limitée ou une surveillance électronique ».

Cette disposition ne peut pas être respectée par le directeur pour des personnes qui, au moment où elles se présentent à la prison, se trouvent déjà dans ces conditions de temps, ou s'y trouveront dans un délai de moins de quatre mois, comme c'est par exemple le cas d'une personne condamnée à une peine de 18 mois. La disposition paraît dès lors devoir être complétée

[1] La loi du 5 mai 2019 aurait dû entrer en vigueur au plus tard le 1er octobre 2020, mais cette entrée en vigueur a déjà été reportée une première fois au 1er avril 2021 par la loi du 31 juillet 2020.

[2] Avis C.E. 68.826/1 du 15 février 2021 sur un avant-projet de loi 'visant à postposer l'entrée en vigueur des dispositions relatives au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté pour les peines privatives de liberté de trois ans ou moins'. Ce projet de loi a été déposé à la Chambre des représentants le 23 février 2021, *Doc. parl.*, Chambre, 2020-21, n° 1796/1.

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

par une disposition exigeant qu'une personne qui se trouve déjà à moins de quatre mois de l'accomplissement de cette condition de temps au moment où elle est inscrite, soit immédiatement informée des possibilités de demander la détention limitée ou la surveillance électronique, étant entendu que, dans ce cas, il vaut mieux, en outre, également attirer l'attention sur les règles particulières concernant le cas d'une demande tout en étant en liberté contenues à l'article 29, § 2/1, en projet, de la loi du 17 mai 2006.

À cet égard, le délégué déclare ce qui suit :

« De hypothese dat een veroordeelde zich van bij de aanvang van zijn strafuitvoering of binnen een tijdsspanne van minder dan 4 maanden in de tijdsvoorwaarden bevindt voor elektronisch toezicht/beperkte detentie is inderdaad mogelijk, ook reeds vandaag (bv. door een verrekening van een ondergane voorhechtenis). Deze hypothese kan zich trouwens bijvoorbeeld ook voordoen in het kader van penitentiair verlof (artikel 8).

De interpretatie is inderdaad juist dat de directeur in die gevallen de veroordeelde onmiddellijk in kennis stelt van de mogelijkheid de modaliteit aan te vragen. Hiervoor moet echter de wet niet worden gewijzigd. Artikel 23 is immers een algemeen artikel, van toepassing op zowel straffen van drie jaar of minder als op straffen van meer dan drie jaar. De wetgever heeft deze wat de tijdsvoorwaarden en de daaraan gekoppelde kennisgevingsplicht duidelijk gelijk gesteld: 6 maanden voor de toelaatbaarheidsdatum van de voorwaardelijke invrijheidsstelling heeft de veroordeelde het recht om een schriftelijk verzoek elektronisch toezicht of beperkte detentie in te dienen (§ 1) en vier maanden voordien wordt hij over die mogelijkheid ingelicht (§ 2).

In de hypotheses dat deze inlichting op vier maanden niet (meer) mogelijk is, wordt deze bepaling in de praktijk nu al zo geïnterpreteerd dat de kennisgevingsplicht van de directeur in die gevallen onverkort blijft gelden en hij de inlichtingen in dit geval onmiddellijk verstrekt. Die kennisgevingsplicht geldt ook voor de (nieuwe) hypothese van zelfaanbod waar bij de kennisgeving er wordt aan toegevoegd dat hij dit verzoek onmiddellijk kan indienen op de griffie van de gevangenis (zoals blijkt uit artikel 29, § 2/1 van het voorontwerp) ».

Bien qu'une pratique similaire se soit développée *praeter legem*, il n'en demeure pas moins que le cadre légal lui-même présente une lacune. Mieux vaut dès lors l'éliminer afin de donner une base légale à la pratique concrète. Comme l'observe à juste titre le délégué, mieux vaut également ajouter une disposition analogue à l'article 8 de la loi du 17 mai 2006.

Article 3

3. Dans le texte néerlandais de l'article 29, § 2/1, alinéa 2, en projet, de la loi du 17 mai 2006, le mot « dat » sera remplacé par le mot « die ».

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

Article 12

4.1. L'article 12 de l'avant-projet modifie le régime transitoire prévu à l'article 25 de la loi du 5 mai 2019. Même après la modification en projet, le texte de cet article 25 demeure ambigu. L'article 25, alinéa 1er, de la loi du 5 mai 2019 vise en effet encore « les dispositions de la présente loi ». Ces dispositions sont toutefois des dispositions modificatives qui auront immédiatement épuisé leurs effets après leur entrée en vigueur, et ne peuvent donc pas être appliquées. Ces mots devraient par conséquent être remplacés par les mots « les dispositions de la loi du 17 mai 2006, modifiées par la présente loi ». Il en va de même pour les alinéas 2 et 3 de cette disposition.

4.2. À ce propos, le délégué a déclaré ce qui suit :

> « De wetgever had in 2006 geen overgangsregeling voorzien voor de strafuitvoering van de straffen van 3 jaar of minder. Omwille van voorzienbaarheid en rechtszekerheid voorzag de wetgever in 2019 een overgangsregeling voor de straffen van drie jaar of minder, aangezien de actuele regeling van de uitvoering van deze straffen wordt behels[d] door ministeriële omzendbrieven. De regeling daarvan is moeilijk af te lijnen met de regeling die door de wet van 5 mei 2019 werd voorgesteld (DOC 3527/001, pagina 7 – 8). Bij wege van amendement werd deze regeling nog verder aangepast (amendement 14, DOC 3527/003).
>
> De redenering dat de overgangsbepaling betrekking moet hebben op de artikelen van de wet van 17 mei 2006 en niet enkel op de wijzigingen doorgevoerd door de wet van 5 mei 2019 kan in deze worden gevolgd. Wij stellen ons de vraag of deze redenering dan ook niet geldt voor het tweede en het derde lid van artikel 25.
>
> Hierbij aansluitend stellen we ons tevens de vraag welke formulering het meest aangewezen is om te voldoen aan wat wordt beoogd, namelijk een overgangsregeling voorzien voor alle relevante bepalingen van de wet van 17 mei 2006 die betrekking hebben op de uitvoering van de straffen van drie jaar of minder (zoals gewijzigd in het verleden en door het voorliggend voorontwerp). Wordt dergelijke overgangsbepaling uiteindelijk niet beter opgenomen in het huidige voorontwerp (in welk geval artikel 25 van de wet van 5 mei 2019 moet worden opgeheven)?
>
> Het nieuw in te voegen artikel in het voorontwerp zou dan als volgt kunnen luiden (…):
>
> De bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten omtrent de door de strafuitvoeringsrechter toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteiten bepaald in titel V, laatstelijk gewijzigd door deze wet, zijn van toepassing op veroordeelden die uitsluitend een vonnis of arrest uitvoeren voor vrijheidsbenemende straffen van 3 jaar of minder, uitgesproken na de inwerkingtreding van deze wet, voor zover deze in kracht van gewijsde zijn getreden, tenzij de veroordeelde schriftelijk verzoekt om toch toepassing te maken van de voormelde bepalingen.
>
> Ingeval een veroordeelde overeenkomstig het eerste lid, het voorwerp uitmaakt van de toepassing van de voormelde bepalingen en er ten aanzien van hem nadien een straf in uitvoering komt die werd uitgesproken voor de inwerkingtreding van deze wet, voor zover deze in kracht van gewijsde is getreden, blijven de voormelde bepalingen van toepassing.

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡

In afwijking van het eerste en tweede lid zijn de voormelde bepalingen onmiddellijk van toepassing op de veroordeelde die het voorwerp uitmaakt van één of meer veroordelingen tot een vrijheidsstraf waarvan het totaal uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt voor zover er aan één van de veroordelingen een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank verbonden is. Het elektronisch toezicht dat de veroordeelde toegekend werd vóór het moment van inwerkingtreding van deze wet, wordt verder opgevolgd overeenkomstig de voormelde bepalingen ».

4.3. On peut se rallier à cette proposition de texte.

L'abrogation correspondante de l'article 25 de la loi du 5 mai 2019 a en outre pour effet utile que cette disposition n'interfère plus accidentellement avec les dispositions de la loi du 5 mai 2019, qui ne concernaient pas les peines jusqu'à trois ans, et que l'avant-projet à l'examen laisse intactes. Il s'agissait également de « dispositions de la présente loi », de sorte que la rédaction malheureuse de l'article 25 rendait également ces dispositions uniquement applicables « aux personnes condamnées qui exécutent des peines privatives de liberté de trois ans ou moins qui sont passées en force de chose jugée après l'entrée en vigueur de ces dispositions ».

DE GRIFFIER - LE GREFFIER DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Wim GEURTS Marnix VAN DAMME

‡LW-CDDVKCGCH-GIIDBMW‡